

Петнадесета глава НЕОЧАКВАНА СРЕЩА

Емо се замисли. Всичко, което се случи през този изминат ден го караше да се чувства някак си блудкаво. “Какъв смисъл имаше всичко това? – си мислеше той. – В училище да правя глупости като малко момченце, след училище да забавлявам по пътя някакво непознато момиче, после като последния глупак да се обяснявам в любов по телефона! Пфу! Колко отвратително е всичко! И тези пияници у Елито. И онази змия Искра. Всичко е толкова противно. Всичко!”

И Емо продължаваше да бърза. Беше уморен от всичко преживяно и искаше час по-скоро да си отпочине.

Изведнъж на един ъгъл той се сблъска с някакво момиче. Отскочи назад, промърмори едно “Извинявайте” и понечи да продължи пътя си. Но момичето, което беше Станислава, извика:

- Емо! Емо, та това ти ли си!

Емо се обърна и позна своите съученици. Срещна радостния поглед на Марина.

- Как попаднахте тук? – запита той.

- Теб търсихме – отговори Славчо и хитро смigna.

- А защо сте ме търсили?

- За да те опазим от едно зло – засмя се Станито.

- Аз сам се опазих.

- Значи си бомба момче! – каза Славчо. – Онази вещица какво прави?

- Сигурно си нанка вече. Оставих я пред тях.

- Много хубаво си направил. Знаех, че си бомба момче.

- Насмалко нямаше да съм.

- Защо? Да не би да си се съгласявал?

- Сигурно щях.

- И какво те спря?

- Отвращението ми.

- А ние се изтрепахме да ви търсим. На мен нищо ми няма, но на двете ми придружителки...

- Вие сте цяла патрулна тройка.

- Остави се!

- А знаеш ли, Славчо, че имам някакви смътни предчувствия.

- Какви?

- Ами ей такива, че не мога да ги разбера какви са.

Но ми се струва, че утре положението ще бъде напечено.

- Направо офсайд.

- Нещо такова.

- И защо?

- Не знам. Утре ще разберем.

- Емо – Станито го побутна по рамото, – на нас не ни обръщаш никакво внимание.

- Ах, извинявайте.

- Най-вече трябва да се извиниш на Марина.

-Марина, извинявай.

- Няма за какво – усмихна се тя. – За какво се извиняваш?

- Не знам.

- Емо, много се радвам, че нищо лошо не се е случило.

- Лошото утре ще се случи.

- Ти знаеш нещо, но не искаш да ни кажеш.

- Не нищо не знам... Аз ще те изпратя до вас, Марина.

- Няма нужда. Ние със Станито сме в една посока.

- Нищо, аз пак ще ви изпратя.

- Та ти цяла нощ няма да можеш да си легнеш.

- Утре в училище каква ми е работата.

- Сега ние ще те изпратим до вас и си запазваме правото ти да ни изпращаш друг път – усмихна се хитро Станито и двете с Марина подхванаха отстрани Емо и го заведоха до тях. Славчо вървеше отзад и се смееше доволно.

- Лека нощ, Емо – извикаха приятелите му.

- Лека нощ – каза Емо зад вратата на асансьора, който веднага се издигна нагоре.

- Задачата е изпълнена успешно – констатира Славчо.

- Как сме я изпълнили, само ние си знаем – добави Станито.

- Утре пълен пас – каза Марина и тримата се засмяха. После продължиха пътя си.

Славчо изпрати и двете момичета до тях и когато се върна вкъщи беше два часа.

“Май че ще се спи утре в училище” – си каза той, като погледна часовника си.

После се съблече и легна.

Преди да заспи, си помисли:

“Чудно момче е Емо, а пък Марина е още по-чудновата.”

А в същото време Емо още не беше заспал и си мислеше:

“Ех, какъв късмет извадих тази вечер!”

И наистина, Емо имаше късмет, защото срещна Марина, а пък тя, преди да заспи, си помисли, че човек като Емо заслужава нейната любов.

Но Станито беше най-удовлетворена от случилото се. Тя се успокои и страшно се радваше, че беше доказала на онези ограничени личности Искра и Мерито, че все още има честни и доблестни младежи, че въпреки всичко все още има хора, които вярват в истинската любов и са готови на всичко, за да остане тя чиста и неопетнена.

И Станито заспа спокойно като Искра, но с тази разлика, че се чувстваше морална победителка.

Скоро щеше да дойде сутринта и да пробуди всички със засмяното си есенно слънце...